

Een onderzoek naar de Nieuwe Imperiale Wereldorde

*Een internationale hoorzitting over 'The Project for the New American Century' en zijn oorlogspolitiek
uitgevoerd door de regering-Bush met de invasie van Irak*

Het Brussel-tribunaal is een onderzoekscommissie samengesteld uit academici, intellectuelen en kunstenaars in de traditie van het Russell-tribunaal dat in 1967 in het leven was geroepen om oorlogsmisdaden in de Vietnamese oorlog te onderzoeken. De hoorzitting is gepland op 15-17 april 2004 in de Beursschouwburg en Les Halles in Brussel en zal worden voorgezeten door Prof. François Houtart, een van de stichters van het World Social Forum in Porto Alegre. Het Brussel-tribunaal is gericht tegen de oorlog in Irak en tegen het imperiale oorlogsbeleid van de regering-Bush. Het zal zich voornamelijk toespitsen op het 'Project for the New American Century' (PNAC), de denktank achter deze oorlog en vooral op drie medeondertekenaars van het mission statement: Donald Rumsfeld, Dick Cheney en Paul Wolfowitz, daar zij de fysieke band vormen tussen het discours en de brutale uitvoering van de Nieuwe Imperiale Wereldorde dat door het PNAC is voorzien.

Genese van het project

Net voor het uitbreken van de oorlog in Irak werd een petitie die door de filosoof Lieven De Caeter werd georganiseerd, ondertekend door 500 kunstenaars, schrijvers, intellectuelen en academici, onder wie Julia Kristeva, Richard Plunz, Irving Wolfharth, Anne Teresa De Keersmaeker, Hans Ulrich Obrist en François Houtart. De petitie riep op om morele acties en, indien mogelijk, juridische stappen te ondernemen tegen het 'Project for the New American Century' en tegen hen die verantwoordelijk zijn voor de oorlog in Irak. Ze werd op 21 maart (één dag na het uitbreken van de oorlog) in twee Belgische kranten, nl. *De Standaard* en *De Morgen*, gepubliceerd. Het werd al snel duidelijk dat een juridische actie weinig kans op slagen zou maken aangezien de Verenigde Staten zich steeds consequent hebben verzet, en dat zijn blijven doen, tegen elk wettig gezag dat hen zou kunnen bedreigen. Vandaar het idee om een 'moreel gerechtshof', een 'volkstribunaal' in het leven te roepen om het nieuwe Amerikaanse beleid en de denktanks die er schuil achter gaan (en die steeds

uit de greep van elk juridisch optreden weten te blijven) te veroordelen.

Een breed platform, gedragen door een aantal culturele verenigingen, werd uitgebouwd om het eerste verostel van de petitie ten uitvoer te brengen: het opzetten van een Brussel-tribunaal in navolging van het historische Russell-tribunaal (vandaar de naam BRussells Tribunal). Op een netwerkconferentie, dat eind juni 2003 door de Bertrand Russell Peace Foundation in Brussel werd georganiseerd, is beslist om op verschillende plaatsen in de wereld een reeks hoorzittingen te houden, culminerend in een slotzitting in Istanbul. Het BRussells Tribunal zal een van de onderzoekskommissies ervan zijn. De Bertrand Russell Peace Foundation heeft aanvaard het initiatief te steunen. In een persmededeling na de conferentie staat: "Er werd een voorstel besproken om een onderzoekskommissie in het leven te roepen die zou moeten uitmonden in een tribunaal over de oorlog in Irak. Dit voorstel zou verder in een aantal werkgroepen kunnen worden uitgewerkt via consultaties in Turkije, België, de Verenigde Staten en Japan". Sedertdien hebben zich talloze vredes- en advocatenorganisaties bij het netwerk aangesloten. Elke dag nog neemt deze beweging in omvang en enthousiasme toe.

Beknpte informatie over het PNAC

Het acroniem PNAC is een sleutelement in de oorlog in Irak en de vele oorlogen die ons nog te wachten staan. In de lente van 1997 richtten de neoconservatieven Robert Kagan en William Kristol van *The Weekly Standard* het 'Project for the New American Century' (PNAC) op. De meest bekende ondertekenaars van het mission statement zijn Dick Cheney, Donald Rumsfeld en Jeb Bush (de broer van George W. Bush), Francis Fukuyama en, last but not least, Paul Wolfowitz, een voormalig hoogleraar Internationale Politiek en voormalig decaan van het Departement Internationale Politiek van de Johns Hopkins University. De huidige directeur is Gary Schmitt. Belangrijk is dat vele leden ervan nauwe banden onderhouden met het militair-industrieel complex en met de olie-industrie. Het PNAC omschrijft zichzelf als een 'educatieve organisatie zonder winstgevend doel die tot doel heeft om het Amerikaanse leiderschap in de wereld te bevorderen'.

De beginselverklaring van het project is ondubbelzinnig: "De geschiedenis van de 20ste eeuw zou ons geleerd moeten hebben dat het belangrijk is om greep te hebben op de omstandigheden voor een crisis de kop kan opsteken en om aan bedreigingen het hoofd te kunnen bieden vóór deze een verkeerde wending nemen". (Dat is de doctrine van "pre-emptive strike", de preventieve aanval, en van "benevolent hegemony"- welwillende hegemonie).

Om die taak te verwezenlijken stelde het PNAC een agenda met vier punten op:

1. De uitgaven voor landsverdediging moeten stijgen indien we onze verantwoordelijkheid over de gehele wereld willen nemen en onze strijdkrachten moeten worden gemoderniseerd zodat ze klaar zijn voor de toekomst.
2. Wij moeten onze betrekkingen met onze democratische bondgenoten verstevigen en regimes die vijandig staan tegenover onze belangen en waarden aanpakken.
3. Wij moeten zoveel mogelijk politieke en economische vrijheid in het buitenland aanmoedigen.
4. Wij moeten verantwoordelijkheid dragen voor de unieke rol van Amerika om de internationale orde die gunstig is voor onze veiligheid, ons welzijn en onze principes te behouden en uit te breiden."

In september 2000, nog voor George W. Bush de presidentsverkiezingen had "gewonnen", publiceerde het PNAC het beslissende rapport *Rebuilding America's Defenses: Strategies, Forces and Resources for a New Century*, waarin duidelijk wordt gesteld dat de aanval op Saddam Hussein slechts een alibi is voor de Amerikaanse suprematie: "Al decennia lang willen de Verenigde Staten een duurzamere rol spelen in de veiligheid van de Golfregio. Terwijl het onopgeloste conflict met Irak de onmiddellijke rechtvaardiging biedt, gaat de behoefte aan een substantiële militaire aanwezigheid in de Golf verder dan het probleem van Saddam Husseins regime" (p. 14). In het rapport werd gepleit voor een grootscheepse opwaardering van het leger. Men gaat ervan uit dat de begroting jaarlijks met 15 tot 20 miljoen dollar moet toenemen om het leger om te vormen tot zoiets als een 'imperiale supermacht', die het voortouw zou kunnen nemen in 'de revolutie in militaire aangelegenheden'. Thomas Donnelly, een van de drijvende krachten achter het rapport, werkt tegenwoordig

voor Lockheed Martin, een van de belangrijkste wapenproducenten. In het project wordt echter van uitgegaan dat men dit doel niet zomaar kan realiseren zonder een aanleiding te hebben om de publieke opinie van de noodzaak ervan te overtuigen: "Het proces van transformatie zou wel eens een proces van lange adem kunnen zijn, behalve wanneer er zich een soort rampzalige of katalyserende gebeurtenis voordoet – zo iets als een nieuw Pearl Harbor" (p. 51).

Toen Bush aan de macht kwam, met Dick Cheney als vice-president, Donald Rumsfeld als minister van Defensie en Paul Wolfowitz als onderminister van Defensie, werden de PNAC-theorieën een blauwdruk voor het Amerikaanse defensie- en internationaal beleid. Dit beleid werd officieel bevestigd in het document "The National Security Strategy of the United States of America" (september 2002) van het Witte Huis dat door President Bush persoonlijk is ondertekend. De gebeurtenissen hebben intussen aangetoond dat de theorie van meedogenloze mondiale dominantie nu in de praktijk wordt gebracht.

Met 9/11 kregen deze personen hun noodzakelijke "rampzalige en katalyserende gebeurtenis, een nieuw Pearl Harbor" én meteen ook het politieke krediet om hun programma ten uitvoer te brengen. Zij waren nu in staat een van de vier kerntaken van het hervormde Amerikaanse leger in de praktijk te brengen: nl. "to fight and decisively win multiple, simultaneous major theatre wars" (tegelijk op verschillende plaatsen een grote oorlog uitvechten en die overtuigend winnen) (p. IV). Deze verschrikkelijke zin vereist wellicht enige uitleg. Onder "major theatre wars" verstaan militairen grote veldslagen, maar als je van tevoren weet dat je de gevechten 'overtuigend (zult) winnen', wordt het een "theateroorlog" in de algemene betekenis van een "theatrale oorlog". De retoriek hiervan zou voor de hele planeet duidelijk moeten zijn. In de woorden van George W. Bush zelf: "Wie niet met ons is, is tegen ons". Vandaar dat die oorlogen "meervoudig en gelijktijdig" moeten zijn. Het 'Project for the New American Century' wil, net als het Romeinse Rijk, een wereldwijde zogenaamde "Pax Americana" opdringen, maar het middel is "full spectrum dominance" (dominantie over de gehele lijn). Het PNAC-rapport is een opstap naar een Nieuwe Imperiale Orde met een high-tech-megaleger dat via 'Shock and Awe' regeert over een "steeds chaotischer wereld".¹

'Aanklacht'

Wij zijn van oordeel dat het PNAC-programma, zoals in praktijk gebracht door het oorlogskabinet van Bush, rechtstreeks aanleiding geeft tot schendingen van het internationale recht, duizenden onnodige oorlogsslachtoffers maakt en de gehele planeet op sociaal, politiek en humanitair gebied destabiliseert. Het leidt tot een ongebreidelde militarisering van de wereld. Deze Nieuwe Amerikaanse Hegemonie strekt in wezen tot meerdere eer en glorie van de olie-industrie en het militair-industrieel complex (waarmee vele PNAC-leden en Bush-medewerkers nauwe banden onderhouden). Dit beleid vormt een blijvende en ernstige bedreiging voor de wereldvrede. De aanklacht kan voorlopig als volgt worden geformuleerd: "Het 'Project for the New American Century' en de leden ervan, vooral de sleutelfiguren in het oorlogskabinet van Bush, hebben misdaden tegen het internationaal recht en tegen de mensheid (zo niet in wettelijk, dan zeker in moreel opzicht) gepredikt, gepland en gepleegd."

Ook al heeft het PNAC alleen nog maar teksten geproduceerd, en het zich dus ongetwijfeld wil en zal beroepen op de "vrije meningsuiting", zijn wij van mening dat hun uitlatingen bedoeld zijn om in daden te worden omgezet, dus dat er een intentie tot handeling achterschuilt. Zulke verbale daden vallen niet louter onder de vrije meningsuiting. Ze liggen aan handelingen ten grondslag. De acties die rechtstreeks voortvloeien uit de PNAC-retoriek en hun omzetting in de door president Bush ondertekende "National Security Strategy of the United States" (september 2002), zijn onaanvaardbaar. De belangrijkste worden hierna opgesomd:

1) Een oorlog plannen zonder enig bewijs van dreigend gevaar voor het betrokken land wordt krachtens het internationaal recht als een 'daad van agressie' beschouwd. Het voeren van een dergelijke agressieoorlog is een duidelijke schending van het Handvest van de Verenigde Naties.

- De doctrine van de 'preventieve aanval', die door Paul Wolfowitz in de Defensierichtlijnen van 1991 werd voorgesteld, staat haaks op het internationaal recht, dat geweld strikt beperkt tot zelfverdediging indien een Staat het slachtoffer van een gewapende aanval wordt, dus van agressie. Deze doctrine die door president Bush in zijn toespraak voor de militaire academie

mie van West Point (6/1/2002) tot officieel standpunt werd verheven, vormt een ernstige bedreiging voor de wereldvrede en is dus een schending van het internationale recht.

- De invasie van Irak door de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk is een ernstige schending van het internationale recht en van het Handvest van de Verenigde Naties.
- Het Handvest van de Verenigde Naties bepaalt dat staten, behalve in geval van zelfverdediging, enkel en alleen met toestemming van de Veiligheidsraad geweld mogen gebruiken. Het Handvest heeft een collectief veiligheidssysteem ingebouwd dat door de huidige Amerikaanse regering flagrant met voeten wordt getreden. Bovendien vinden topadviseurs, zoals Richard Perle, dat de Verenigde Naties irrelevant zijn en als obstakel uit de weg moeten worden geruimd.
- Tot dusver zijn geen massavernietigingswapens gevonden, waardoor de volledige casus belli bedrog blijkt te zijn.

2) Tijdens de oorlog in Irak werd verscheidene keren inbreuk gepleegd op en werd het internationaal humanitair recht herhaaldelijk schaamteloos met de voeten getreden:

- Het gebruik van clusterbommen tegen burgers kan als een oorlogsmisdaad worden beschouwd, omdat ze onnodige verwondingen kunnen veroorzaken, ook lang nadat de vijandelikheden zijn beëindigd.
- Het gebruik van uranium in munitie en bommen kan als volkomen onnodig en als een ernstige oorlogsmisdaad worden aangemerkt.
- De jacht op 'non-embedded' journalisten kan worden gezien als een aanslag op de vrije pers, dus ook als een schending van de persvrijheid.
- Het internationaal recht stelt duidelijk dat het de plicht is van een leger in oorlog om gesneuvelde vijandelijke soldaten te begraven. De Verenigde Staten en de coalitietroepen hebben zich in geen geval aan deze regel gehouden.

3) De plichten van een bezettingsmacht werden (en worden nog steeds niet) nageleefd:

- De massale bombardementen hebben het land niet alleen in puin geschoten, maar er is ook

het feit dat de ziekenhuizen dagenlang werden geplunderd, wat bewijst dat het de coalitie er niet om te doen was om dit te stoppen (de strijdkrachten beschermden enkel de olievelden en het ministerie van olie). Het volslagen gebrek aan bescherming van de ziekenhuizen was een schending van de plicht van een bezettende macht om oorlogsslachtoffers bij te staan. Deze grove tekortkoming kan worden beschouwd als een ernstige inbreuk op het oorlogsrecht, aangezien de internationale oorlogswetgeving duidelijk bepaalt dat het de plicht van de bezetter is om de orde en de veiligheid in het bezette land te garanderen.

- Het permissieve beleid ten aanzien van de plundering van alle ministeries bewijst dat de coalitie er niet echt in was geïnteresseerd om de geschiedenis van dit vreselijke regime te kennen, daar de troepen oogluikend toekeken hoe een aanzienlijk deel van het archief werd vernield. Dit is in zekere zin een aanslag op het collectieve geheugen van het Iraakse volk.
- Het permissieve optreden van het Amerikaanse leger en van de coalitietroepen bij de plundering van het Nationaal Museum van Bagdad en van de verschillende belangrijke archeologische vindplaatsen kan men beschouwen als een misdrijf tegen het culturele erfgoed van het land en, gezien de uitzonderlijke waarde van die plaatsen (zoals Babylon) als bakermat van de (Westerse en Oosterse) beschaving, als een misdrijf tegen het culturele erfgoed van de hele mensheid.
- De reconstructie van Irak komt vooral ten goede aan een aantal Amerikaanse ondernemingen als Halliburton, Kellogg Brown & Root en Bechtel. De inkomsten uit de Irakese olie zullen rechtstreeks naar Amerikaanse bedrijven vloeien. Dit staat haaks op de basisbeginselen van het internationaal recht, dat stelt dat een Staat die zelf de internationale rechtsregels met voeten heeft getreden, hieruit geen voordeel mag halen en de eruit voortvloeiende schade moet vergoeden.

4) De bezetting van Irak door de Amerikaanse en Britse strijdkrachten is een schending van het internationaal recht.

- Het feit dat de bezettingsmachten permanente leden van de Verenigde Naties zijn en hun veto zullen stellen tegen elke resolutie die ertoe strekt de bezetting te beëindigen, doet niets af

aan de permanente schending van zowel het internationaal recht als van het VN-Handvest, dat zowel door de VS als het Verenigd Koninkrijk is geratificeerd.

5) De 'Nieuwe Amerikaanse Imperiale Soevereiniteit' staat op het punt om te slaan in een wereldwijde 'Uitzonderingstoestand'

De oorlog in Irak is geen alleenstaand feit zoals kan worden afgeleid uit het PNAC-rapport en het geval Afghanistan, om dan nog niet te spreken over de dreigementen tegen Syrië en Iran of over het 'straffen' van Frankrijk, omdat het tegen deze oorlog was gekant, of van België wegens de genocidewet. Dit 'unilateraal beleid', dat moet uitmonden in een totale heerschappij over de wereld zoals dat in het PNAC-rapport (september 2000) is omschreven en dat vervolgens in het officiële Veiligheidsrapport van President George W. Bush (september 2002) werd vertaald en sedertdien in de praktijk is gebracht, zal de planeet in sociaal, economisch, politiek en humanitair opzicht blijven destabiliseren en nog vele nutteloze slachtoffers maken.

De verwerping van elk internationaal gezag dat zeggenschap over onderdanen van de Verenigde Staten kan uitoefenen of deze zou kunnen veroordelen, en met name het schaamteloze verzet tegen de Verenigde Naties en de afwijzing van het Internationaal Strafhof, bewijzen dat de Verenigde Staten elke eerbied voor een internationale rechtsorde hebben verloren. Wij achten het nodig onderzoek te doen naar en kritische kanttekeningen te maken bij de 'filosofische' (of ideologische) grondslagen van deze 'Nieuwe Imperiale Wereld Orde' in het werk van Robert Kaplan, Robert Kagan, Paul Wolfowitz, Francis Fukuyama, Samuel Huntington en anderen. De basisbeginselen van het concept "full spectrum dominance"² (dominantie over de gehele lijn) moeten aan het licht worden gebracht.

De omslag in het Amerikaanse beleid is spectaculair en onrustbarend. De overgang van multilateralisme naar unilateralisme is niet onschuldig. De "benevolent hegemony"³ (welwillende hegemonie) waarvoor Robert Kagan en William Kristol, twee van de grondleggers van het PNAC, in 1996 pleitten, is kwaadwillend en malicieus geworden. Het "American exceptionalism" dat zij voorstonden, verglijdt naar een uitzonderingstoestand. Soevereiniteit heeft (volgens Carl Schmitt⁴) steeds betekend het recht om de uitzonderingstoestand

uit te roepen, en het ziet er naar uit dat de politiek van Amerika dit uitzonderingsbeleid doorzet:

- Vele gevangenen van de oorlogen in Afghanistan en Irak worden vastgehouden op Guantanamo Bay (Cuba), een plaats die is uitgekozen omdat ze zich buiten het Amerikaanse grondgebied bevindt. De regering-Bush claimt dan ook dat de Amerikaanse wetgeving op de behandeling van gevangenen er niet van toepassing is. (Het optreden op Guantanamo is al door verschillende mensenrechtenorganisaties op de korrel genomen).
- De reeds genoemde doctrine van 'preventieve aanval'.
- Het opgeven van de Kyoto-akkoorden over klimaatverandering.
- De afwijzing van het Internationaal Strafhof in Den Haag.
- De afwijzing van het non-proliferatieverdrag voor kernwapens.
- De 'Patriot' I- en II-wetten, waardoor vele basisburgerrechten worden opgeschort.
- De uitwijzing sedert 9/11 van duizenden immigranten die al jaren in de Verenigde Staten woonden.
- Het volslagen aan hun lot overlaten van armen en werklozen (in getto's zoals Skid Row in Los Angeles) – dit alles wijst duidelijk op het feit dat het Amerikaanse "exceptionalisme" aan het afglijden is naar een uitzonderingstoestand (ook in de Verenigde Staten zelf).

Conclusie:

Waarom een BRussell-tribunaal?

Het heeft jaren geduurd voor de oppositie tegen de oorlog in Vietnam tot een massabeweging was uitgegroeid. De huidige situatie is totaal verschillend. Zelfs voor de oorlog in Irak was uitgebroken, werd de Amerikaans-Britse invasie reeds wereldwijd verworpen en veroordeeld. Het enige doel van de Brusselse onderzoekscommissie, en uiteraard van het gehele proces tot en met het slottribunaal in Istanbul, kan er niet in bestaan de onwettigheid van deze oorlog onder de aandacht te brengen. Dit laatste is al langer erkend en uitgebreid besproken. Wat zijn dan wel de echte doelstellingen? Waarom dit tribunaal in het leven roepen?

Omdat het ongemeen belangrijk is voor de toekomst van de planeet om zich te verzetten tegen de trend om de huidige toestand normaal te vinden. Dat laatste is precies wat gebeurt en wat de regering Bush nastreeft.

Omdat het belangrijk is dit voldongen feit, zoals sommige Europese politici en journalisten geneigd zijn, niet zomaar onder het mom van Realpolitiek te aanvaarden.

Omdat het belangrijk is, ook al is het al overbekend, dit duidelijk te stellen en te zeggen dat “dit misdadig is” en dat het “een schending is van het internationaal recht”.

Omdat het belangrijk is niet te buigen en om het hoofd opgeheven te houden. De meeste regeringen, ook de Belgische, zijn geneigd toe te geven aan en te zwichten onder de Amerikaanse druk. Wij, de civiele maatschappij, het volk, moeten onze stem verheffen.

Omdat het belangrijk is de fundamentele menselijke waardigheid, gerechtigheid en vooral de wereldvrede te verdedigen. De oorlog in Irak is slechts een stap, een etappe in een poging de “Pax Americana” via verschillende, gelijkaardige oorlogen op te dringen. Er staan ons nog meer oorlogen te wachten. Hoe sterker het initiële verzet, des te groter de kans dat we dit imperiale tij nog kunnen keren. Er hangt ons een ramp boven het hoofd. Elke wil tot verzet breken is de hoeksteen van het beleid van de regering-Bush. Hieraan toegeven betekent dat de weg wijd open ligt voor een nog onvoorspelbaarder, onbesuisder en agressiever optreden. Het Verdrag van München, dat de weg bereidde voor de Tweede Wereldoorlog, moet men als een ernstig historisch precedent voor ogen houden. De hevigste voorstanders van interventionisme hebben al een resem preventieve interventies uitgestippeld: Iran, Syrië, Noord-Korea, Colombia, Libië of zelfs China. Het Amerikaanse leger is niet alleen gestationeerd maar is ook actief in vele landen over de hele aardbol (niet alleen in Afghanistan of Kosovo, maar ook in Colombia, de Filipijnen, enzovoort).

De Pax Americana is een Nieuwe Wereldorde geboetseerd naar de wensen van een aantal Amerikaanse bedrijven. Onder de banier van ‘democratie’ en ‘vrijheid’ komt de nieuwe mondiale economie naar voren als een bron van armoede voor vele ontwikkelingslanden. Dit kan alleen maar leiden tot eindeloos verzet van de ‘have-nots’.

De Pax Americana kan enkel door onenigheid, en dus oorlog, blijven bestaan. Om de nodige politieke krachten te kunnen mobiliseren, wakkert de regering-Bush allerhande spanningen en tegenstellingen in de wereld aan: de tegenstelling tus-

sen de Westerse wereld en de Islam, tegenstelling tussen het ‘Nieuwe Europa’ en het ‘Oude Europa’, de tegenstelling tussen verschillende ontwikkelingslanden. Hetzelfde gebeurt ook binnen deze landen, waar nationalistische, tribale en extremistische neigingen worden aangewakkerd. De regering Bush doet meer dan ooit tevoren beroep op het keizerlijke moto “divide et impera” en ze verscherpt of scheidt potentiële conflicten overal in de wereld.

Om de Pax Americana in stand te houden en “dominantie over de hele lijn” op te leggen, werkt de regering-Bush aan een nieuwe generatie kernwapens. Deze kernkoppen zouden in staat moeten zijn de bepantsering van ondergrondse commandocentra of wapenopslagplaatsen te doorboren. Dit project dreigt het verschil tussen kernwapens en conventionele wapens te vertroebelen. Volgens de haviken zullen deze “bruikbare kernwapens” de geloofwaardigheid van de Amerikaanse kernmacht herstellen. Dit beleid zal de nucleaire drempel verlagen en het gevaar van een nucleaire nachtmerrie vergroten. In vergelijking hiermee zullen de dreigendste episodes uit de Koude Oorlog in het niets verzinken.

In een korte verklaring bestemd voor het International Tribunal Initiative van Istanbul zegt John Berger het volgende: “Er moeten verslagen hiervan worden opgemaakt en de daders, die per definitie geen verslagen opstellen, trachten te daarentegen vooral te vernielen. Zij zijn moordenaars van onschuldigen en van het geheugen. Verslaggeving is nodig om het toenemend verzet tegen een nieuwe wereldwijde tirannie levendig te houden. De nieuwe, buitensporig bewapende tirannen, kunnen elke oorlog winnen, zowel met militaire als economische middelen. Toch zijn ze de communicatieoorlog (zo noemen ze dat zelf) aan het verliezen. Op de steun van de wereldopinie hoeven ze alvast niet te rekenen. Meer en meer mensen zeggen NEEN. Dit zal de tirannie uiteindelijk fataal worden. Maar na hoeveel nieuwe tragedies, invasies en collaterale rampen? Na hoeveel meer nieuwe armoede die door tirannie wordt veroorzaakt? Vandaar dat dringend verslagen moeten worden opgesteld, dat er herinneringen en bewijsmateriaal moeten worden verzameld, zodat de aanklachten niet kunnen worden weggemoffeld en zodat ze over de hele wereld spreekwoordelijk kunnen worden. Meer en meer mensen willen NEEN zeggen. Dat is vandaag de voorwaarde

om JA te zeggen tegen iedereen die wij willen redden en tegen alles wat ons lief is". (John Berger, 18.06.2003, Parijs-Mieussy, geschreven als steunbetuiging aan het tribunaal initiatief in Istanbul).

We kunnen daarom concluderen dat er, aangezien het weinig waarschijnlijk is dat gerechtelijke stappen enig succes hebben, dringende en voldoende redenen zijn om een hoorzitting tegen dit Nieuwe Imperiale Beleid te houden en om zowel de theorie als de praktijk van dit beleid te onderzoeken. Dat is de reden waarom we het 'Project for the New American Century' als focus hebben gekozen. Wij zijn ervan overtuigd dat het de plicht is van de bewoners van de planeet Aarde om te protesteren tegen dit gevaarlijke, immorele en in feite misdadige beleid: The people vs. Total War Incorporated.

Contact: info@brusseltribunal.org
website: www.brussels.tribunal.org
postadres: Beursschouwburg,
A. Ortstraat 20 1000 Brussel

Noten

1. Voor verder informatie over het PNAC, zie www.newamericancentury.org; een uitstekend bestand over het PNAC is samengesteld door moveon.org (wordt op aanvraag toegestuurd); zie ook volgende websites: www.pnacrevealed.com of www.pnac.info.
2. Dit is een sleutelbegrip in "Joint Vision 2020", de blauwdruk voor de Amerikaanse militairen voor het komende decennium. Het wordt gedefinieerd als het vermogen van de Amerikaanse strijdkrachten om elke tegenstander te verslaan en de toestand in alle soorten militaire operaties onder controle te hebben.
3. William Kristol en Robert Kagan: *Toward a Neo-Reaganite Foreign Policy* – Foreign Affairs, juli/augustus 1996.
4. Giorgio Agambens *Homo Sacer* (Parijs 1997) geeft duidelijk aan dat de Nieuwe Wereldorde op deze soevereiniteit is gebaseerd, nl. de bevoegdheid om een staat van uitzondering uit te roepen.